

med i Kjøbet i det Dieblif, Selskabs Linier indløses af Staten. Det er imidlertid sagt i den Skrivelse, jeg har omtalt, at den høitærede Indenrigsminister er opmærksom paa, hvad Udvalget nu har fremdraget, og at Ministeriet har sat sig som Maal at sætte en Skranke for utilbørlige Anvendelser af Reservecapitalen. Det Maal, Ministeriet saaledes har sat sig, er, det, at Reservecapitalen skal opnaa sin statutmæssige Størrelse, nemlig 10 pCt. af Aktiekapitalen, idetmindste til Indløsningsstiden. Statutterne lyde imidlertid ikke paa, at det først er til Indløsningsstiden, at Reservecapitalen skal have opnaaet denne Størrelse af 10 pCt. af Aktiekapitalen, men blot paa, at den bør naa en saadan Størrelse, og naar den var naaet, skulde Genlæggelsen til den foreløbig ophøre, saalænge den havde en saadan Størrelse. Derved affhæves altsaa ingenlunde, at Reservecapitalen baade bør og kan naa den foreskrevne Størrelse inden den Tid Ministeriet har sat som Maal, hvilket Maal, desuden, ligger saa fjernt og naaes saa vanskeligt, naar der ikke lægges megen Bægt paa at hindre Forbrug af Reservecapitalen udover, hvad der kan anses for rimeligt, at der kun er ringe Udsigt til at se det naaet. I det Udvalget derfor henviser til de Dplysninger, som indeholdes i Betænkningen, vil man udtale, at man finder Anledning til baade at støtte Ministeriet i dets Bestræbelser for at indskrænke saadan Forbrug af Reservecapitalen, og til end yderligere, at opfordre Ministeriet til om muligt at fremskynde det Tidspunkt, da Reservecapitalen naaer sin statutmæssige Størrelse. Med Hensyn til de Regler, som i 1859 bleve givne i den omtalte Skrivelse fra Direktionen, skal jeg bemærke, at Udvalget særlig har villet henlede Opmærksomheden paa, at det første af de Punkter, der nævnes, nemlig større Fornyerelser af Banen, aabenbart synes at være af den Art, at Udgifterne dertil i al Fald bør afholdes af det aarlige Driftsoverflud. Man vil ikke hermed paastaa, at der ikke muligvis i overordentlige Tilfælde kan ske Undtagelser herfra, men man mener, at Fornyerelser af denne Art, saasom Fornyerelser af Stinner, Svelter, Lokomotiver og Vogne, maa afholdes af det aarlige Driftsoverflud. — Forøvrigt skal jeg med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale, saavel det oprindelige Lovforslag, som ogsaa den yderligere forlangte Forhøielse af 100,000 Rb., som synes at være nødvendiggjort paa Grund af Stigningen af Prisene paa Materiale og Arbeide.

Tauber: Angaaende Reservecapitalen kan jeg henholde mig til, hvad den erede Ordfører nylig yttrede, og jeg skal derfor kun tillade mig at fremdrage et særligt Punkt. Det er nemlig flere Gange blevet tilladt det sjællandske Sernbaneselskab at udrede en betydelig Del af sin Anlægskapital ved Prioritetslaan, istedetfor at tilveiebringe den ved Aktier, men dette er af ikke ganske

underordnet Betydning ligeoverfor Statskassen. Det vil nemlig ses, at denne ifølge de vedtagne Regler er berettiget til i 1896 at indløse Aktierne til deres paalydende Beløb, og til med det samme at overtage Prioritetslaanene. Det følger imidlertid af Sagens Natur, at Prioritetslaanene komme til at udgjøre en større nominal Kapital, end Beløbet vilde udgjøre, dersom det var blevet tilveiebragt ved Aktier. Det har stadigt viist sig, og vil fremdeles vise sig, at Aktierne staa omtrent pari — stundom lidt over, stundom lidt under 100 Rb. — hvorimod Prioritetslaanene reises til Kursen, som altid ere en Del under 100 Rb. Naar da Staten i sin Tid skal indløse Banen, maa den overtage Prioritetslaanene til deres paalydende Beløb, men dette er større, end det, som Sernbaneselskabet kontant har modtaget for dem, og større end det Beløb, som den fornødne Aktiekapital vilde have udgjort. Dette Spørgsmaal kommer ogsaa til Anvendelse ved det her foreliggende Tilfælde. Her er Tale om at tilveiebringe et Beløb, oprindeligt af 400,000 Rb., dernæst af 550,000 Rb., og nu af 650,000 Rb., men det fremgaar ikke af de Dplysninger, som ere os meddelte, hvorvidt dette Beløb af 650,000 Rb. fuldt vil medgaa, eller om der ikke deri er beregnet et større eller mindre Beløb, som det sjællandske Sernbaneselskab paaregner at taabe ved Udbydelsen af Prioritetslaan. Dersom det Sidste er Tilfældet, vilde jeg finde det urigtigt, om den erede Minister vilde tillade, at det sjællandske Sernbaneselskab reiste denne Kapital ved Prioritetslaan. Jeg veed ikke bestemt, hvorvidt den erede Minister vil være i Stand til at nægte en saadan Tilladelse for de 400,000 Rb.s Bedkommende, men han er under alle Omstændigheder berettiget til at gjøre det for de senere forlangte 250,000 Rb.s Bedkommende. Naar det sjællandske Sernbaneselskab, foruden de allerede bevilgede 400,000 Rb., attraar yderligere Koncession for 250,000 Rb.s Bedkommende, skulde jeg ogsaa mene, at den erede Minister maa være berettiget til dertil at knytte den Betingelse, at det samlede Beløb, som skal medgaa til Dobbeltsporets Anlæg, tilveiebringes ved Udstedelse af nye Aktier, men ikke ved Prioritetslaan. Dette staaer i Forbindelse med Spørgsmaalet om Reservecapitalen, hvilket vil være indlysende for Enhver, naar det erindres, at Genlæggelsen til Reservecapitalen kun sker af den Kapital, som er udstedt i Aktier, men derimod ikke af den Kapital, som er tilveiebragt ved Prioritetslaan. Dersom et Beløb af 650,000 Rb. bliver tilveiebragt ved Aktier, vil det sjællandske Sernbaneselskab være forpligtet til at henlægge 10 pCt. af det hele Udbytte til Reservecapitalen, indtil ogsaa 10 pCt. af dette Beløb er naaet. Det sjællandske Sernbaneselskab vil altsaa i saa Fald være forpligtet til at henlægge 25,000 Rb. mere til Reservecapitalen, og disse 65,000 Rb. vilde i 1896 være Statens Eiendom uden noget som helst Offer